Rok 1914.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LVI. — Wydana i rozesłana dnia 23. czerwca 1914.

131.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 10. czerwca 1914,

dotyczące koncesyonowania dwóch wązkotorowych linii kolejek elektrycznych na obszarze gmin Cieplic-Szenawy i Rzetenic oraz zmiany obwieszczenia Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 23. marca 1897, Dz. u. p. Nr. 86, dotyczącego koncesyonowania bocznej linii wązkotorowej kolejki elektrycznej z Cieplic do Dubia.

C. k. Ministerstwo kolei żelaznych udzieliło na zasadzie i w myśl postanowień ustawy o kolejach niższego rzędu z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, w porozumieniu z interesowanemi Ministerstwami Spółce dla elektryczności i kolejek w Cieplicach, uchylając równocześnie udzieloną obwieszczeniem c. k. Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 23. marca 1897, Dz. u. p. Nr. 86, koncesyę na budowę i utrzymywanie w ruchu kolejki, prowadzącej od placu szkolnego przez ulice Königs-, Mühl- i Pragerstrasse do gazowni w Cieplicach a stanowiącej odnogę wązkotorowej kolejki elektrycznej z Cieplic do Dubia, a to odnośnie do szlaku od placu Stefana przez ulice Mühl- i Pragerstrasse do gazowni, żądanej koncesyi na budowę i utrzymywanie w ruchu wymienionych poniżej wązkotorowych linii kolejek elektrycznych, a mianowicie:

1. od placu Stefana, z punktem wyjścia od odnogi kolejki Cieplice-Dubie, koncesyonowanej obwieszczeniem c. k. Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 23. marca 1897, Dz. u. p. Nr. 86, przez Mühlstrasse, Schlangenbadstrasse, Neubadallee i Parkstrasse w Cieplicach-Szenawie aż do połączenia z kolejką Cieplice-Dubie, koncesyonowaną obwieszczeniem c. k. Ministerstwa handlu z dnia 28. lutego 1895, Dz. u. p. Nr. 39, i

2. od przystanku Marienhof na przedłużeniu linii kolejki Cieplice-Dubie, koncesyonowanem obwieszczeniem c. k. Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 16. września 1898, Dz. u. p. Nr. 169, a prowadzącem do stacyi Cieplice-Schlossgarten kolei lokalnej Cieplice (Rzetenice) — Liberzec przez Duxerstrasse aż do granicy gmin Cieplic-Szenawa

i Rzetenic a stąd dalej na terytoryum gminy Rzetenic przez ulicę Cesarza Franciszka Józefa i ulicę Jahnstrasse aż do ulicy Bahnhofstrasse, a to pod warunkami i zastrzeżeniami, określonymi bliżej w dalszym ciągu.

§ 1.

Co do koncesyonowanej kolei żelaznej korzysta koncesyonaryuszka z ulg skarbowych, przewidzianych w artykułach VI. do XII., względnie XXXII., ustęp 1., ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149.

§ 2.

Koncesyonaryuszka ma obowiązek ukończenia budowy wspomnianej na wstępie kolei żelaznej najpóźniej w przeciągu roku, licząc od dnia dzisiejszego, oddania gotowej kolei na użytek publiczny i utrzymywania jej w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny, trwający do dnia 27. lutego 1955 włącznie.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy złożyć ma koncesyonaryuszka na żądanie Rządu odpowiednią kaucyę w papierach wartościowych, nadających się do lokacyi pieniędzy sierocych.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania można uznać kaucyę tę za przepadłą.

§ 3.

Celem wybudowania koncesyonowanej kolei żelaznej nadaje się koncesyonaryuszce prawo wywłaszczania podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takie samo prawo przyzna się koncesyonaryuszce także co do ewentualnej budowy tych kolei dojazdowych, których urządzenie uznałby Rząd za odpowiadające interesowi publicznemu.

§ 4.

Przy budowie koncesyonowanej kolejki i ruchu na niej stosować się winna koncesyonaryuszka do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego, do technicznych warunków koncesyjnych, ustanowionych przez c. k. Ministerstwo kolei żelaznych, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, w szczególności do ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, i do regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852, o ile one po myśli postanowień rozdziału *B* ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, mają zastosowanie do kolejek, dalej do ustaw i rozporządzeń, któreby wydano w przyszłości, wreszcie do zarządzeń c. k. Ministerstwa kolei żelaznych i innych powołanych władz.

§ 5.

Zresztą oznaczone powyżej linie kolejek należy uważać za integralną część składową wązkotorowej kolejki elektrycznej z Cieplic do Dubia, będącej przedmiotem obwieszczenia c. k. Ministerstwa handlu z dnia 28. lutego 1895, Dz. u. p. Nr. 39, jakoteż zmienionego obecnie obwieszczenia c. k. Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 23. marca 1897, Dz. u. p. Nr. 86 i obwieszczenia c. k. Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 16. września 1898, Dz. u. p. Nr. 169.

Wobec tego winny zarządzenia, wydane w §§ 4. i 6. do 14. włącznie obwieszczenia z dnia 28. lutego 1895, Dz. u. p. Nr. 39, znaleść analogiczne zastosowanie do linii kolejek, będących przedmiotem niniejszego obwieszczenia, z następującemi uzupełnieniami a mianowicie:

1. Koncesyonaryuszka jest obowiązana postarać się o zaopatrzenie swych funkcyonaryuszy na wypadek choroby i na starość i o zaopatrzenie ich rodzin i przystąpić w tym celu do kasy emerytalnej związku austryackich kolei lokalnych, o ileby nie utworzono dla koncesyonowanego przedsiębiorstwa kolejowego własnej kasy emerytalnej, zapewniającej członkom przynajmniej takie same korzyści, względnie wkładającej na koncesyonaryuszkę przynajmniej takie same zobowiązania jak kasa rzeczonego związku.

Zaopatrzenie to należy przeprowadzić w ten sposób, by koncesyonaryuszka miała obowiązek zgłaszać stałych funkcyonaryuszy z dniem nadania im stałej posady, z reszty zaś funkcyonaryuszy przynajmniej tych, którzy pełnią służbę kierowników wozów, konduktorów, strażników lub sług stacyjnych, przy odpowiedniem ich zatrudnieniu, najpóźniej po upływie trzech lat służby w instytucie pensyjnym związku austryackich kolei lokalnych, względnie w własnej kasie emerytalnej.

Statut utworzyć się mającej ewentualnie kasy emerytalnej oraz każda jego zmiana podlega zatwierdzeniu c. k. Rządu.

2. Koncesyonaryuszka jest obowiązana ponieść wydatki spowodowane urządzeniem i ruchem jej przedsiębiorstwa a mające na celu zabezpieczenie nieprzerwanego ruchu przewodów telegraficznych i telefonicznych, istniejących już w czasie koncesyonowania poszczególnych linii, a w szczególności także koszta ewentualnego przeniesienia tych przewodów.

3. Koncesyonaryuszka jest obowiązana dostarczać na żądanie c. k. Ministerstwa kolei żelaznych w należytym czasie wykazów statystycznych, potrzebnych do zestawienia rocznej statystyki kolejowej.

Uzupełnienia, wymienione pod 1. do 3., stosują się w całej swej osnowie także do kolejek, będących przedmiotem obwieszczeń z dnia 28. lutego 1895, Dz. u. p. Nr. 39, z dnia 23. marca 1897, Dz. u. p. Nr. 86, i z dnia 16. września 1898, Dz. u. p. Nr. 169.

Forster włr.

132.

Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem sprawiedliwości z dnia 13. czerwca 1914,

dotyczące sprostowania rozporządzenia Ministersterstwa sprawiedliwości z dnia 30. marca 1914, Dz. u. p. Nr. 77, dotyczącego utworzenia Sądu powiatowego w Wikowie górnym na Bukowinie.

W rozporządzeniu Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 30. marca 1914, dotyczącem utworzenia Sądu powiatowego w Wikowie górnym na Bukowinie, a ogłoszonem w części XXXVI. dziennika ustaw państwa z roku 1914, pod Nr. 77, mają odpaść w pierwszem ustępie słowa „, względnie obszarów dworskich“ a w drugim ustępie słowa „wraz z obszarami dworskimi“.

Hochenburger włr. **Heinold** włr.

133.

Rozporządzenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 15. czerwca 1914,

dotyczące zmiany przepisu o umundurowaniu funkcyonaryuszy kolei żelaznych państwowych i prywatnych, wydanego rozporządzeniem Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 16. lipca 1897, Dz. u. p. Nr. 176*), a zmienionego obwieszczeniem Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 11. maja 1902, Dz. u. p. Nr. 100.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia z dnia 6. czerwca 1914 zaprowadza się w przepisie o umundurowaniu funkcyonaryuszy kolei żelaznych państwowych i prywatnych uwzględniając i częściowo zmieniając obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 13. lutego 1900, Dz. u. p. Nr. 29, o zarządzeniu w przedmiocie umundurowania funkcyonaryuszów kolei małych (trzeciorzędnych), następujące zmiany:

*) W dodanych do tego rozporządzenia rysunkach przeprowadza się następujące zmiany: w figurach 2 do 4 odpadają naramienniki i uszka, figury 10 do 13 tracą moc obowiązującą.

§ 2.

Pierwsze cztery ustępy mają opiewać:

Ustanawia się trzy klasy mundurów dla urzędników, jedną klasę dla podurzędników i jedną klasę dla sług; klasy mundurów są jeszcze dalej podzielone, a mianowicie I. klasa mundurów dla urzędników obejmuje dwa stopnie, II. i III. klasa mundurów dla urzędników jakoteż klasa mundurów dla podurzędników i sług po trzy stopnie.

Funkcyonaryusze pomocniczy noszą mundur, ustanowiony dla ich kategoryi, jednakowoż bez odznak rangi.

Mundur galowy przeznaczony jest do okazyi uroczystych i przedstawień służbowych; do zwyczajnej służby przepisany jest mundur służbowy, a zatem wszyscy funkcyonaryusze mają nosić bluzę lub kurtkę.

Poza służbą mogą urzędnicy, stosownie do danej okoliczności, nosić mundur galowy albo mundur służbowy.

§ 3.

Między trzecim a czwartym ustępem należy wstawić:

Minister kolei żelaznych rozstrzyga o tem, czy funkcyonaryusze kolei prywatnych, nie zaliczonych do kolei głównych, mają w stykaniu się z publicznością nosić mundur, przewidziany w niniejszem rozporządzeniu, czy też jakieś inne przepisane każdocześnie ubranie służbowe, względnie odznakę służbową.

§ 4.

Pierwsze dwa ustępy odpadają.

Ustęp ostatni otrzymuje brzmienie następujące:

Nowe przedsiębiorstwa kolei prywatnych, które po myśli § 2. regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1852, prosić będą o pozwolenie na otwarcie ruchu kolejowego, winny wykazać przed komisyą, badającą przysposobienie kolei do ruchu, że Ministerstwo kolei żelaznych zatwierdziło umundurowanie funkcyonaryuszy i oznakę firmy, względnie także zaliczenie funkcyonaryuszy do klas umundurowania i że personal ten w przepisany mundur jest zaopatrzony.

§ 6.

W ustępie pierwszym mają odpaść słowa „dla wszystkich klas, dla których osobny mundur galowy jest przepisany“.

§ 7. ma opiewać:

Spodnie galowe dla I. i II. klasy mundurów są z tego samego sukna co surdut mundurowy; urzędnicy, należący do III. klasy mundurów, mają nosić przy ubraniu galowem te same spodnie co przy mundurze służbowym.

§ 8. ma opiewać:

Za odznaki rangi u munduru galowego (figura 5. do 7., 14. i 15.) we wszystkich klasach służą rozety na kołnierzu, w I. i II. klasie mundurów nadto jeszcze złote galony na kołnierzu, na wyłogach u rękawów i spodniach a mianowicie:

I. klasa mundurów posiada galon złoty na 3·3 *cm* szeroki na kołnierzu, galony złote na 5·3 *cm* szerokie na wyłogach u rękawów i po dwa galony złote, szerokie na 2·6 *cm* i podzielone wypustką koloru pomarańczowego na bocznych szwach zewnętrznych u spodni, a nadto o ile chodzi o pierwszy stopień, dwie rozety, o ile chodzi o drugi stopień, jedną rozetę;

II. klasa mundurów posiada galony złote, szerokie na 3·3 *cm* na kołnierzu i na wyłogach u rękawów i galony złote, szerokie na 2·6 *cm* na bocznych szwach zewnętrznych u spodni, a nadto w pierwszym stopniu trzy rozety, w drugim dwie rozety a w trzecim jedną rozetę;

III. klasa mundurów posiada w pierwszym stopniu trzy rozety, w drugim dwie rozety a w trzecim jedną rozetę.

Rozety mają 1·7 *cm* średnicy, nie mogą w każdym razie odbiegać od przepisanego kształtu, a w szczególności nie mogą być podobne do gwiazdek; obok rozet znajduje się po obu stronach kołnierza koło jednoskrzydłe.

Rozety i koła jednoskrzydłe w I. i II. klasie mundurów haftowane są srebrem, w III. klasie złotem.

§ 9.

Ustęp drugi ma opiewać:

Obłoga, przytwierdzona po prawej stronie kołem skrzydlatem, złotem haftowanem, składa się w I. i II. klasie umundurowania z sześciu rzędów złotych builonów, z których dwa środkowe są splecione, w III. klasie umundurowania z złotego galonu. W obu rogach kapelusza leżą róże ze złotych builonów, mające w środku tarcze aksamitne koloru pomarańczowego, na których wyhaftowana jest złotem cecha kolei.

§ 11.

Ostatni ustęp odpada.

§ 14. odpada.

§ 17. odpada.

§ 18. ma opiewać:

Palto jest takie same jak do munduru galowego.

Do munduru służbowego można nosić także pelerynę.

Peleryna sporządzona jest z granatowego sukna lub lodenu i przedstawia się jako całe koło lub trzy ćwiercie koła; kołnierz przy niej jest taki sam, jak przy palcie.

Do zapięcia peleryny służy sześć czarnych guzików kościanych, umieszczonych na obrąbku prawym oraz znajdujące się na obrąbku lewym od środka na listewce odpowiednie dziurki na guziki.

Długość zależy od wzrostu; peleryna musi jednak sięgać co najmniej do kolan, a najwyżej do połowy łydki.

Peleryna może być także zaopatrzona podszewką tej samej barwy lub czarną, tudzież zapinalnymi rozporkami na ramiona i kapiszonem do odpinania, zrobionym z tej samej materyi.

§ 19. odpada.

§ 23.

Ustęp czwarty ma opiewać:

Na wyłogach znajdują się u urzędników III. klasy umundurowania rozety i koło skrzydlate, u urzędników I. i II. klasy umundurowania nadto galony złote, przepisane dla surduta uniformowego (§ 8.). Bluza urzędników I. klasy umundurowania posiada nadto złoty, na 2·6 centymetrów szeroki galon, znajdujący się na rękawie poniżej wypustki.

Ostatnie dwa ustępy odpadają.

§ 24.

Zamiast „mundur VIII. klasy“ ma być „mundur III. klasy“; słowa „na naramienniku, względnie na kołnierzu bluzy“ mają odpaść.

§ 25. winien opiewać:

Surdut mundurowy jest taki sam, jaki był przepisany według § 14. dla urzędników, tylko bez naramienników i uszek, natomiast z guzikami z białego posrebrzanego metalu.

Odznakami rangi są rozety z białego matowo posrebrzanego metalu, znajdujące się na przednich końcach wykładanego kołnierza obok kół jednoskrzydłych z takiego samego metalu co rozety.

Klasa mundurowa podurzędników ma w pierwszym stopniu trzy rozety, w drugim dwie rozety a w trzecim jedną rozetę.

Na ramionach surduta u starszych konduktorów znajduje się dragon z grubego na 5 milimetrów sznura, zrobionego z białego posrebrzanego metalu i przetkanego nićmi pomarańczowego koloru (figura 31.); sznur ten przyszyty jest z dołu na szwie naramiennikowym, przeciągnięty na środku ramienia przez znajdującą się tam pętelkę z takiego samego sznura i przymocowany blizko kołnierza zapomocą małego posrebrzanego guzika.

§ 26.

Ustęp pierwszy odpada.

Jako ustęp ostatni należy dodać:

U starszych konduktorów znajdują się na kurtkach dragony umieszczone w taki sam sposób jak na surducie, są one jednak sporządzone taksamo jak pętelka z granatowego wełnianego sznura.

§ 28.

Zamiast „posrebrzanego“ ma być „matowo posrebrzanego“.

§ 30. ma opiewać:

Palto jest takie samo jak dla urzędników z tą różnicą, że guziki są z białego posrebrzanego metalu.

U starszych konduktorów znajduje się na ramionach palta dragon z takiego samego sukna, szeroki na 5 centymetrów i przytwierdzony na górnym końcu blizko kołnierza wielkim metalowym guzikiem.

Krawatka i rękawiczki są takie same jak u urzędników; podurzędnikom wolno także nosić w służbie czarne rękawiczki, wyjąwszy na uroczystościach.

§ 32.

Słowa „na naramienniku“ mają odpaść.

§§ 33. do 36. odpadają; w ich miejsce wchodzi jako

§ 33.

Surdut mundurowy, bluza, spodnie i czapka dla sług są ze sukna koloru bławatkowego, dla budników i sług pomocniczych z grubego sukna koloru bławatkowego, także tego samego kroju jak dla urzędników. Kołnierz i wyłogi przy surducie mundurowym są z tego samego sukna, bluza nie ma wyłogów ani wypustek. Na bocznych zewnętrznych szwach u spodni znajduje się wypustka ze sukna koloru pomarańczowego. Oznaki na czapce i guziki są z białego posrebrzanego metalu.

Służba towarzysząca pociągom ma na surducie mundurowym dragony takie same jak starsi konduktorzy na swoim surducie mundurowym, na bluzie zaś dragony ze sznurów wełnianych koloru bławatkowego.

§ 34.

Za odznaki rangi służą rozety z białego posrebrzanego metalu, umieszczone obok kół jednoskrzydłych z takiego samego materyału w ten sposób, jak na surdutach i bluzkach u urzędników.

Klasa mundurowa służby ma w pierwszym stopniu trzy rozety, w drugim dwie rozety a w trzecim jedną rozetę.

Słudzy, mający sobie przydzielonych innych sług tej samej albo i wyższej płacy a więc z takiemi samemi odznakami, noszą przez czas tego stosunku jaką zewnętrzną odznakę swej wyższej funkcyi służbowej, oprócz przysługujących im rozet, szeroki na 1·3 centymetra galonek z białego posrebrzanego metalu, a to wzdłuż osady kołnierza i na obu przednich kończynach surduta mundurowego, względnie na obu końcach kołnierza kurtki (figury 34. i 35.).

§ 35.

Mundur sług pomocniczych zrobiony jest z grubszego sukna koloru bławatkowego i podobny zresztą do munduru sług z tą różnicą, że nie ma na nim rozet ani sznurowej lamówki.

§ 36.

Postanowienie, którzy z jego funkcyonaryuszy należący do kategoryi służby mają nosić zamiast surduta mundurowego tylko bluzę, zostawia się uznaniu każdego zarządu kolejowego.

§ 37.

W ustępie ostatnim zamiast „słudzy I., II., III. i IV. kategoryi“ ma być: „słudzy“.

§ 40.

W miejsce „czapki budników“ wstawić należy „czapki dla sług pomocniczych“.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu ogłoszenia.

Urzędnikom wolno jednak nosić dalej mundur, przewidziany dotychczasowym przepisem, aż do upływu roku 1918.

Forster włr.

Klasa konduktorowa: gwiazdki mają w pierwszym stopniu trzy rzędy, w drugim dwa rzędy, a w trzecim jeden rząd.

Na rękawach surduta u starszych konduktorów znajduje się dragon z białego na 5 milimetrów szerokiego z białego posrebrzanego metalu [illegible] przebitego, [illegible] pomarańczowego [illegible] (figura 31 b), [illegible] z dołu na [illegible] [illegible] przez [illegible] z [illegible] [illegible] blisko [illegible] [illegible] posrebrzanego [illegible].

§ 26.

Ustęp pierwszy odpada.

[illegible] należy dodać:

U starszych konduktorów znajduje się na [illegible] [illegible] [illegible] jak na [illegible], [illegible] posrebrzanego [illegible] [illegible] z [illegible].

§ 28.

Zamiast „posrebrzanego“ ma być „[illegible] posrebrzanego“.

§ 30, ustęp pierwszy.

Pałko jest taki samo jak dla [illegible] z tą różnicą, że [illegible] z białego posrebrzanego metalu.

U starszych konduktorów znajduje się na rękawach pałta dragon z białego [illegible] szerokości na 5 milimetrów [illegible] [illegible] [illegible] białego [illegible] [illegible].

[illegible] [illegible] [illegible] jak u [illegible], [illegible] [illegible] w [illegible] [illegible] [illegible].

§ 32.

Słowa „u [illegible]“ [illegible].

§§ 33. do 36. odnoszą się [illegible] [illegible] jako

§ 33.

Surdut [illegible], [illegible], spodnie i czapka dla sług z [illegible] koloru bławatkowego, dla [illegible] i sług pomocniczych z [illegible] sukna koloru bławatkowego, takiego [illegible] jak dla przedniczów. Kołnierz [illegible] przy surducie [illegible] z [illegible] [illegible], [illegible] wypustki. Na [illegible] [illegible] u spodni znajduje się wypustka [illegible] koloru pomarańczowego. Guziki na czapce i guziki są z białego posrebrzanego metalu.

Służba [illegible] [illegible] [illegible] na surducie [illegible] [illegible] taki sam jak klasa konduktorowa na [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] koloru bławatkowego.

§ 34.

Za odznakę [illegible] służą gwiazdy z białego posrebrzanego metalu, umieszczone obok [illegible] [illegible] [illegible] samego [illegible] w ten sposób, jak u [illegible] i [illegible] u [illegible].

Klasa [illegible] służby ma w pierwszym stopniu trzy rzędy, w drugim dwa rzędy a w trzecim jeden rząd.

Między [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] jaka [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] na 1 3 centymetra [illegible] z białego posrebrzanego metalu, a w [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] koloru [illegible] (figury 34 i 35).

§ 35.

Mundur sług pomocniczych zrobiony jest z grubego sukna koloru bławatkowego z [illegible] [illegible] [illegible] z tą różnicą, że [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

§ 36.

Postanowienie, [illegible] z jego [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] każdego zarządu kolejowego.

§ 37.

W ustępie ostatnim zamiast „służby I., II., III. i IV. kategorii“ ma być „służby“.

§ 40.

W miejsce „czapki [illegible]“ wstawić należy „czapki dla sług pomocniczych“.

Rozporządzenie [illegible] wchodzi w życie w dniu ogłoszenia.

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] 1918.

Forster wlr.

(Polnisch.)